

A taula amb Oriol Nolis i Francesc Soler

Salmó farcit, periodisme de catàstrofes, activisme gai i debuts novel·lístics

De manera involuntària, l'Oriol i en Francesc s'han convertit en la parella de moda. Ara, quan ja fa dotze anys que surten junts i quasi nou que estan casats. Tots dos són periodistes amb inquietuds literàries. La seva fama forçada va començar quan l'Oriol va ser acomiadat de manera sobtada de TVE on presentava el *Telediario* dels caps de setmana. A partir d'aquí tot es va desbocar, però la seva presència als mitjans i la naturalitat amb què porten la relació han ajudat a donar una imatge de normalitat a les parelles gais. I és que veure dos nois guapos, intel·ligents i simpàtics que són parella fa que molts canviïn el seu retrògrad concepte de l'homosexualitat. Sona estrany, ho sé, però a dia d'avui gestos com el seu encara són necessaris.

En Francesc, que per diverses causes va deixar Catalunya Ràdio després de molts anys com a editor i presentador, va publicar el 2013 *Homonots*, un interessant llibre de converses amb deu gais que, d'alguna manera, han obert camí perquè avui tinguem quasi els mateixos drets que la resta de ciutadans. Com que el va publicar Angle Editorial (editorial de la meua primera novel·la, *La deriva dels continents*) vaig posar-me amb contacte amb la seva cap de premsa, la Sílvia Rodríguez (abans cap de premsa de Columna, amb qui he tingut la sort de fer la promoció de dues novel·les) per demanar-li el contacte d'en Francesc. Ell i l'Oriol van acceptar de seguida venir a sopar amb mi, sense conèixer-me. No van posar cap pega al menjar. Ni a la data que els vaig proposar, que no podia ser un dijous perquè és quan l'Oriol presenta *El Debat de la 1*.

El dia que vénen els convidats estic esgotat. Molt. Fa pocs dies que he descobert que una medicació que estava prenent té aquests devastadors efectes secundaris i, literalment, m'arrossego. Ja no la prenc, però encara intento recuperar-me'n. Trec forces d'on no n'hi ha perquè el meu setè «Guess Who's Coming to Dinner» surti tan bé com els anteriors.

Ambientació:

Música: Sílvia Pérez Cruz i Raül Fernández. *Granada* (Universal Music, 2014) i espelmes repartides per la taula.

Menú :

Entrant: Torradetes amb carpaccio de vedella i formatge parmesà ratllat.

Primer: Crema de carxofes amb botifarra negra i pernil.

Segon: Salmó farcit de formatge de cabra amb salsa de mel i taronja.

Postres: Mousse de maduixa i llimona.

Pa de Kamut.

Vi i cava cortesia d'en Francesc i l'Oriol:

Les Crestes. D.O. Priorat. Mas Doix (2008) 14,46?

Gramona Imperial. Gran Reserva (2008) 15,95?

Arriben passats cinc minuts de les nou del vespre. En rebre'ls tinc aquella agradable sensació que ja ens coneixem, que ens entendrem, que podríem ser bons amics. En Francesc, amb qui tinc 5 amics en comú a Facebook, em fa entrega de dues ampolles, una de vi negre i una de cava que poso de seguida a la nevera. L'Oriol, que no té perfil a Facebook, encara està trasbalsat per l'entrevista que va fer-li la nit anterior al José Bono. Va haver-hi alguns moments tensos, com quan l'exministre li diu «veo que le han envenenado?» en resposta a la pressió del periodista català perquè expliqui el motiu pel qual ha fet pública una controvertida frase que Mas va dir a Zapatero. L'Oriol sap mantenir-li el pols i, al final de l'entrevista, Bono fins i tot li demana disculpes pel malaurat comentari. Tot i això, reconeix que és un personatge molt agraït d'entrevistar i que, a diferència de molts altres polítics, les seves memòries sí tenen valor perquè hi explica coses que no se sabien.

Després d'una visita guiada pel pis, seiem a taula disposats a mantenir una llarga conversa, espero que no tan tensa com la de l'Oriol amb en Bono, mentre gaudim del menú que ens ha dissenyat especialment per a l'ocasió la meua cuinera de capçalera, la Mireia Carbó. Obro el vi i el serveixo a les copes, envoltades d'espelmes que donen un toc romàntic a la vetllada; de fons la Sílvia Pérez Cruz versiona amb passió l'*Hymne à l'amour* de l'Édith Piaf i jo em pregunto si no m'hauré passat amb l'ambientació.

Entrant: Torradetes amb carpaccio de vedella i formatge parmesà ratllat.

*Col·loquem el carpaccio de vedella sobre les torradetes, ratllem una mica de parmesà per sobre i ho decorem amb un rajolí d'oli d'oliva verge i xarop de vinagre de Mòdena.
Temps de preparació: 6 minuts.*

Vi: Les Crestes. D.O. Priorat. Mas Doix (2008)

Com faig sempre en les darreres entrevistes, des que al sopar amb en Rubén Ochandiano la gravadora Panasonic RR-US570 em va fallar, poso en marxa també la gravadora del telèfon mòbil mentre els explico l'anècdota. A en Francesc li va passar una cosa semblant quan estava a Catalunya Ràdio. Va aconseguir parlar amb el marit de la política colombiana Íngrid Betancourt mentre ella estava segrestada. En acabar l'entrevista per telèfon, amb evidents tons dramàtics, es va adonar que no s'havia gravat absolutament res. Després d'uns moments de pànic va tornar a trucar, ¿amb tota la barra? i li va dir que havia escoltat l'entrevista i li agradaria matisar algunes respostes i, amb aquesta excusa, va repetir per segona vegada tota l'entrevista. Els dic que jo, si a un convidat el faig tornar per repetir el mateix sopar segurament es pensarà que vull alguna cosa més que unes quantes respostes matisades. Tots tres riem i això fa que la situació es relaxi encara més. Fem un brindis amb Les crestes, que a la bodega li han dit a l'Oriol que era un vi bastant fort. Ho és.

En Francesc s'interessa per saber com ha anat l'obra de teatre que jo estava fent. Es refereix a *Ricard de 3r*: precisament l'endemà del sopar se'n farà la darrera funció a la Sala Beckett de Barcelona. Els comento l'èxit de públic i crítica, amb algunes pròrrogues, i la possibilitat de tornar a la cartellera la propera temporada. Sé que els agrada el teatre i un ocellot (el dramaturg Guillem Clua) m'ha xivat que els va agradar *Smiley*, la comèdia gai que s'ha convertit en un fenomen social. ¿Ens va agradar molt?, diu l'Oriol rient. ¿És un text que té la capacitat de dir coses que penses i et passen pel cap però que no estàs acostumat a veure reproduïdes?. En

Francesc reconeix que, tot i agradar-li molt el teatre (li fascina la capacitat dels actors per traslladar-te al seu món amb unes poques frases), quan se sent estafat en una obra en surt de molt mala llet. Tolera més una pel·lícula fluixeta que una obra de teatre dolenta: ?Em molesta i m'incomoda molt?. L'Oriol gira el comentari: ?Però quan una obra de teatre és molt bona té una capacitat d'arribar a l'espectador molt superior a la del cinema?. I em posa alguns exemples irrefutables: *Agost*, *Tots eren fills meus* o *Dissabte, diumenge, dilluns*. ?Son obres que encara les recordo, però això passa poques vegades?.

L'última obra que han anat a veure és *La fórmula de la felicitat* de la Maria Ricard, a la Sala Àtrium. ?Ella és molt amiga meva,? explica en Francesc, ?tots dos ens vam decidir a deixar Catalunya Ràdio al mateix temps?, i defensa el circuit de petites sales que han proliferat a Barcelona i que ajuden a trencar amb la imatge de la cultura ?oficial?. També els va agradar molt la *Trilogia Mozart* de Dei Furbi que van veure a La Seca. Tant aquesta obra com *Smiley* venien de recomanacions que van fer cas. ?Crec que amb el cinema, el teatre, els restaurants, els països que visites... t'has d'arriscar i marxar de la zona de confort... aquesta setmana, per exemple, estrenen la pel·lícula sobre Edward Snowden (*Citizenfour* de Laura Poitras) que entra dins d'uns paràmetres...? Abans que en Francesc acabi la frase, l'Oriol l'interromp: ?O sigui, que aquest cap de setmana toca veure aquesta...?, i es posa a riure amb complicitat. Fa alguns estius van arriscar anant a Moscou. En Francesc ja hi anava amb poca predisposició i, evidentment, això va influir en la mala experiència. L'Oriol matisa: ?Moscou és antipàtica i cara, però Sant Petersburg ens va agradar.? En Francesc té clar que, tot i no agradar-li, com a periodista està bé haver-hi anat: ?La història del segle XX no s'entén sense la revolució russa. Veure la mòmia de Lenin em va impressionar?.

Reconeixen que durant molts anys han viscut molt bé perquè tots dos treballaven només el cap de setmana. ?Ens coneixem totes les companyies *low cost*? diu rient en Francesc.?. L'Oriol, que amb la feina es considera un ?integrista del torn de cap de setmana? continua explicant que li encanta la idea d'anar al revés de la resta de la gent: ?El primer viatge que vam fer quan ens vam conèixer va ser a l'Índia a l'època dels Monzons i no trobàvem ningú enlloc. Com més gran em faig més clar tinc que no m'agrada fer les coses quan les fan els altres. Anar al cinema, al gimnàs... entraria en un lloc només perquè no hi ha ningú?. Fa poc va cobrir el Mobile World Congress i ho va passar fatal enmig de tanta multitud. ?M'agrada arribar a la redacció i que estigui mig buida. La malenconia del diumenge a la tarda, sabent que dilluns has d'anar a treballar és horrorosa, i d'aquesta manera te l'estalvies. I amb els companys es creen complicitats diferents que als altres torns?. En Francesc afegeix un plus de valor innegable al fet de treballar els caps de setmana: ?I els que manen no hi són?.

Primer: Crema de carxofes amb botifarra negra i pernil

*Pelegu una ceba i un all, talleu-ho menut i sofregiu-ho dins d'una olla amb un raig d'oli d'oliva. Netegeu mig quilo de carxofes pesades en brut, eliminant part de les fulles de fora. Talleu-les a quarts i poseu-les dins l'olla, amb un litre d'aigua i un pessic de sal. Coeu-les fins que siguin tendres. Incorporeu-hi el formatges en porcions i tritureu la crema fins que quedi ben fina. Passeu-la per un colador xinès. Per a l'acompanyament: talleu 100 grams de botifarra negra i 50 grams de pernil en daus i passeu-los per la paella amb un raig d'oli d'oliva. Temps de preparació: 35 minuts. (Recepta inclosa a *La cuina salvavides*. Mireia Carbó. Viena Edicions).*

Vi: continuem amb Les Crestes. D.O. Priorat. Mas Doix (2008)

Amb el primer plat, i després de trencar el gel, arriba el primer tema seriós de la nit. Només fa quatre dies que ens vam veure sacsejats per la terrible notícia de l'avió de Germanwings estavellat als Alps i la sorprenent cadena de revelacions que han convertit la tragèdia en un terrible assassinat. Durant la setmana he pensat molt en l'Oriol i en què deu suposar per a un periodista haver de donar una notícia tan terrible com aquesta. ?Jo també hi vaig pensar.? diu ell. ?És molt dur haver de donar una notícia tan desagradable i, a més, en aquest cas que ens toca de prop. Afortunadament estàs amb molta tensió explicant una cosa que saps que està mirant molta gent. La informació que arriba és confusa, no està clar què ha passat i et centres a fer que la feina surti bé i a explicar-ho el millor possible; són dies que recordes sempre i que a nivell professional són molt agraits tot i les desgràcies. Quan va succeir l'accident de l'avió, una part de mi pensava quin *marrón* pels que estan fent el *Telediario*, però una altra part de mi volia estar allà explicant el què passava?. En Francesc puntualitza: ?Notícies com aquestes donen sentit a la nostra feina.?

Els tres coincidim que donar la notícia com l'atemptat a les Torres Bessones, tot i la catàstrofe, és un bombó per a un periodista. Després qüestiono la professionalitat d'alguns mitjans en allargar aquestes notícies quan sembla que ja no hi ha res més a dir. L'Oriol intenta justificar-ho: ?En un

primer moment hi ha la necessitat d'explicar què està passant. Després, encara que pugui semblar que la notícia ja està esgotada, es continua esprement la taronja de la informació perquè es considera que el públic vol saber més coses sobre aquell fet i s'intenta donar-hi una volta més, buscant experts o altres punts de vista per allargar-ho. Amb la televisió i la ràdio, has de saber com oferir un altre plantejament a la notícia i que segueixi sent interessant?.

De totes maneres, no sempre s'aconsegueix i en el cas de l'avió de Germanwings som molts els que creiem que alguns mitjans de comunicació han anat massa lluny i han estirat massa la notícia, trepitjant perillosament el terreny del sensacionalisme. En Francesc, que es considera un periodista vocacional, és molt crític amb el periodisme que es fa actualment: ?L'accés a la informació veraç és un dels pilars de l'estat de dret i si no hi ha una informació de qualitat no hi pot haver llibertat d'opinió. Però una gran part del que diem que és informació, en el fons és entreteniment. Només cal mirar quines són les notícies més vistes als diaris digitals?. Després explica l'anècdota d'un senyor que li va dir que posava Catalunya Informació als pollastres de la seva granja perquè així els animals se sentien acompanyats i es calmaven. ?Això no t'ho expliquen quan estudies la carrera de periodisme?, diu rient i després cita el periodista Jordi Basté, que sempre diu que la ràdio és, per sobre de tot, companyia.

Lluny de les catàstrofes, l'Oriol m'explica la complexitat del directe televisiu amb un exemple: ?El dia que s'havia d'escollir la ciutat que acolliria els Jocs Olímpics del 2020, fèiem el *Telediario* en directe amb tres punts de connexió: Torre España, Buenos Aires i la Puerta de Alcalá. A les nou del vespre, quan es va anunciar que Madrid quedava descartada, tot el guió va quedar en blau, que és el que fem quan deixa de ser útil, perquè la previsió era que Madrid passava com a mínim a la segona fase i vam haver d'improvisar durant quaranta cinc minuts. Ja en tots els directes tens la sensació de vertigen i et puja l'adrenalina però quan passen coses així, la sensació s'accentua molt?. En Francesc ho explica molt bé: ?El més important per a un editor o presentador és decidir en quin moment dones una notícia. Les coses no són tan senzilles i has de poder validar la informació. Moltes vegades no hi ha un comunicat oficial. Recordo que quan estàvem pendents de si començava la invasió nord-americana a Iraq, a la segona guerra del Golf, va arribar un teletip que deia: llums sobre el cel de Bagdad. En realitat allò no deia res concret i era difícil aventurar-se a donar una informació concreta. Amb les morts passa molt. Quantes vegades els mitjans han comunicat la defunció d'un escriptor, cantant o polític quan aquest encara era viu??.

I aquí comença una delirant conversa plena d'humor negre que m'encanta. Jo recordo el cas del Peret, que se'n va comunicar la mort abans d'hora. ?Nosaltres, a Catalunya Ràdio, vam matar l'exlehendakari José Antonio Ardanza? diu en Francesc davant la sorpresa de l'Oriol, perquè l'home encara és viu. Després ell també confessa: ?Saps a qui vam estar a punt de matar nosaltres? Al Raphael. Va sortir un tuit dient que el cantant havia mort i el *fake* estava tan ben fet que per poc hi caiem?.

Això ens porta a parlar, evidentment, de les xarxes socials i de com influeixen en el periodisme d'avui. ?Un dels reptes del periodisme actual és com concilies la pressa en donar la notícia amb validar la informació. No és fàcil?, reconeix en Francesc. L'Oriol explica que el dia que ha passat més nervis treballant va ser quan va morir l'expresident del govern espanyol Adolfo Suárez: ?Vaig arribar el divendres a treballar i ja vaig veure a les pantalles de redacció que el seu fill estava dient que al seu pare li quedaven vint-i-quatre hores de vida com a molt. Tothom estava en estat d'alerta perquè sabíem que moriria en qualsevol moment durant el cap de setmana. Jo maquillat des de primera hora, amb un programa especial a punt... En el moment en què em comuniquen per l'auricular, durant el *Telediario*, que connectem amb la clínica perquè hi ha novetats, tot i no dir-m'ho, vaig saber que havia mort. En una mil·lèsima de segon vaig haver de decidir si donava jo la notícia o donava pas a la reportera que era a la clínica i que ho anunciés ella?. Finalment l'Oriol, per respecte professional a la periodista a qui havia de donar pas (i per aquella petita incertesa: realment havia mort?) va decidir que fos la reportera qui ho fes, tot i ser conscient que, des del punt de vista de la vanitat professional, li hauria agradat dir-ho ell.

I parlant de morts i periodisme, arribem a un dels conceptes que sempre he trobat més

fascinants: els *morituri*, del llatí: els que van a morir. Quan en Francesc va començar a treballar a Catalunya Radio, va haver de gravar alguns d'aquests petits reportatges on es resumeix la biografia de personatges importants que podrien morir aviat i es deixen a punt per quan el protagonista traspassi. ?Quan semblava que Fidel Castro estava a punt de morir, jo vaig fer el seu *morituri* amb *Comandante, Che Guerara* com a banda sonora. No fa gaire em vam trucar per dir-me que n'havien matisat alguna cosa i preguntar-me si podrien utilitzar-lo quan arribés el moment. Els vaig dir que sí! Que fa molts anys que estic esperant sentir-lo a la ràdio!?. Tanquem el tema macabre amb la revelació que fins i tot tenen fet el *morituri* d'en Kevin Costner.

Segon: Salmó farcit de formatge de cabra amb salsa de mel i taronja.

Obrim 4 lloms de salmó per la meitat, com un llibre. En ruixem l'interior amb un raig de mel. Remullem amb aigua 25 grams de panses durant 10 minuts. Esmicolem 200 grams de formatge de cabra i el barregem amb les panses (sense l'aigua). Farcim el salmó, el tornem a tancar i el salpebrem. Espremem el suc de dues taronges, hi barregem dues cullerades de sucre i ho col·loquem al fons d'una safata que pugui anar al forn amb 20 grams de mantega tallada a daus. Hi posem els llibrets de salmó a sobre i ho coem al forn, ja calent, a 180 graus durant 15 minuts. Temps de preparació: 30 minuts.

Vi: continuem amb Les Crestes. D.O. Priorat. Mas Doix (2008)

Als informatius, qui decideix les notícies que es donaran és l'editor. Pregunto què passa quan un presentador no comparteix el contingut d'alguna informació. ?Això depèn molt del presentador?, respon l'Oriol. ?Hi ha presentadors que es limiten a llegir el que els escriuen i que intervenen poc als consells de redacció quan es reuneixen l'editor i els caps d'àrea. Jo al *Telediario*, sense que m'ho digués ningú, em quedava a les reunions per donar la meva opinió (que, de fet, em

preguntaven) però hi ha presentadors que prefereixen interpretar una partitura. A Sant Cugat havia estat editor d'informatius i a Madrid vaig tenir cinc editors i tots van tenir en compte la meua opinió. En l'edició d'un informatiu hi ha una gama de grisos en la qual, periodísticament, tot és acceptable: des d'un gris clar a un de fosc. Després hi ha coses que no es poden acceptar com faltar a la veritat. En casos com aquests, que afortunadament passen poques vegades, és quan un s'ha de plantar i dir que no hi està d'acord. Un presentador per sobre de tot és periodista i ha de tenir una opinió i ha d'intentar, d'alguna manera, deixar la seva empremta al producte col·lectiu que és un informatiu».

Fa temps, l'escriptora i periodista Lluïcia Ramis, va fer un tuit on qüestionava si l'Ana Blanco era humana o un holograma, perquè fa molts anys que presenta el *Telediario* i físicament no ha canviat gens. Aprofito per demanar-li a l'Oriol si en realitat la periodista és un robot. Els dos esclaten a riure. «A l'octubre farà vint-i-cinc anys que l'Ana presenta els informatius de Televisió Espanyola. Amb ella he tingut molt bona relació. M'ha fet com de madrina. Em va acollir molt bé, em va cuidar molt. Li vaig demanar consell sobre algunes coses i sempre va ser molt comprensiva. I em consta que té un crèdit com a professional molt gran i la seva opinió té molt de valor». En Francesc diu que el cas d'Ana Blanco és insòlit a Espanya: «En aquest país, en això els catalans som una mica diferents, quan canvien els governs canvien els caps d'informatius, els editors i fins i tot els presentadors. Això, si ho expliques a gent de la BBC, no ho entenen i, certament, no té cap sentit.

L'Oriol ho remata: «Una televisió pública no és un ministeri. És un organisme públic que ha de vetllar per la informació rigorosa i veraç però no s'ha de regir amb els criteris d'altres administracions públiques. Com més independent i allunyada estigui del poder polític, millor. Amb els mitjans públics tothom es creu amb el dret d'opinar: a mi m'han dit que era *pepero*, que era independentista, que era la quota socialista... Jo l'únic que intento fer és la meua feina amb honestat i amb la màxima jesuítica de ser suau en les formes però dur amb el contingut».

En Francesc demana que si algú coneix algun líder polític de dretes, esquerres, d'un partit majoritari o minoritari, tant li fa, que sigui neutral a l'hora de gestionar els mitjans públics i ho posi en pràctica, que l'hi presentin, que potser el votarà: «En cinc anys dec haver fet unes tres-centes entrevistes polítiques i no l'he trobat. Més aviat al contrari. A l'era internet trobo molt romàntic i ridícul que el dia abans de les eleccions hi continuï havent una jornada de reflexió on no poden sortir polítics als mitjans.» Per en Francesc el periodisme es resumeix en unes ganes enormes de saber coses i unes ganes enormes de compartir les grans descobertes. «Quan vaig conèixer al conseller de territori, en Santi Vila, que em va semblar un polític insòlitàment interessant, vaig voler fer un llibre per explicar-ho a tothom». I així va ser com va néixer el llibre *Un perfil propi. Converses amb Santi Vila*, que també va publicar Angle Editorial.

Pregunto a l'Oriol sobre la seva sobtada (i forçada) marxa del *Telediario* de La 1. «Estava molt bé treballant allà i la veritat és que no m'ho esperava i va ser un disgust. Segurament ha estat la millor etapa professional que he viscut, molt productiva i on vaig agafar molta musculatura periodística. El que em va fer més mal van ser les formes. Un divendres em va trucar el director d'informatius i em van dir que estaven contents amb la meua feina però que volien fer canvis. Aquell cap de setmana ja no vaig presentar els informatius. És legítim fer canvis quan hi ha una direcció nova però, com que no em va donar cap explicació, entenc que planés l'ombra del dubte sobre els motius de la meua cessió; per això la gent va començar a buscar-hi altres lectures?. Durant una setmana la rumorologia sobre el seu acomiadament va anar creixent amb especulacions sobre si la seva marxa tenia a veure amb el fet de ser català, de ser gai o amb totes dues coses. Fins i tot un diari va publicar que el seu marit, un destacado activista LGBT y defensor de las tesis independentistas?, havia influït en la seva sortida. Finalment l'Oriol va fer un comunicat molt sobri a través del seu compte de twitter on deia: *La direcció d'informativos de TVE me comunica q dejo d presentar el Telediario del Fin de Semana*. «Sempre dic que la gent enfadada és molt poc atractiva i, fins i tot en les pitjors circumstàncies, un ha d'intentar somriure. Per educació i elegància?».

Després de la seva marxa les coses encara es van complicar una mica més: l'assumpte es va

convertir en un tema polític quan, en una sessió de control del govern, van preguntar al president de Ràdio Televisió Espanyola pel seu cas i l'home va respondre que no sabia ni qui era el senyor Nolis. Al cap d'uns dies l'Oriol i en Francesc van anar junts al Memorial Internacional de la Sida i molts van voler entendre-ho com una declaració d'intencions quan, en realitat, va ser una casualitat perquè ja tenien la seva presència confirmada des de molt abans. ¿No estava disposat a deixar de fer res del que hauria fet igualment si hagués presentat el *Telediario*?, diu l'Oriol. ¿No he amagat mai amb qui comparteixo la vida i amb qui estic casat. Per una qüestió de coherència, tampoc pensava fer-ho aleshores. Confessa que van ser dies estranys, per això de trobar-se ell mateix al centre de la notícia. En Francesc té clar que estaria bé que, almenys una vegada a la vida, tots els periodistes fossin els protagonistes d'una notícia: ¿Així t'adones de les falsedats, les invencions i les conjectures que es poden arribar a fer sense cap mena de fonament?.

Poc temps després de ser rellevat del *Telediario* li van trucar per presentar *El Debat de la 1*, en substitució de la Cristina Puig, a qui també van acomiadar de manera sobtada: ¿La mateixa empresa que em va fer fora m'ha tornat a donar feina; hem de saber encaixar les coses tant si ens surten bé com si no.? Paraules sàvies. Cal prendre'n nota.

Postres: Mousse de maduixes i llimona.

Rentem i tallem 250 grams de maduixes. Les triturarem i en fem puré. Hi afegim el suc de dues llimones. Ho posem en un bol amb 370 grams de llet condensada i ho barregem bé. En un altre bol muntem ½ litre de nata. Barregem el contingut dels dos vells fins que quedi una mousse homogènia. Ho servim en bols petits, amb una mica de xocolata ratllada per sobre. Temps de preparació: 8 minuts.

Cava: Gramona Imperial. Gran Reserva (2008)

Amb les postres arriba el moment de parlar de llibres. Després d'una entrevista amb profunditat amb Santi Vila, el conseller de territori, en Francesc va publicar el seu particular homenatge a Josep Pla amb deu entrevistes a deu gais que han obert camí per a la normalització. ?Sempre havia tingut ganes de fer alguna cosa així perquè em semblava que feia falta. Encara que finalment no s'hagués publicat, m'hauria servit molt per aprendre moltes coses de mi mateix. Al llibre hi ha frases molt interessants, com la de l'activista Jordi Petit, que diu: "Un dels problemes dels gais és que no heretem res de les generacions anteriors." I és cert. El llibre pretén recollir els testimonis dels que han viscut les mateixes experiències que tots els gais però des d'un punt de vista molt diferent. ? Hi apareix gent molt generosa i valenta que van acceptar explicar coses molt íntimes sense intenció de guanyar-hi res personalment però convençuts que, si podien ajudar algú altre o ajudar a trencar alguns tòpics, haurà valgut la pena. Gràcies a ells, i en molts casos al seu patiment, els gais tenim ara uns drets bàsics que ha costat molt aconseguir. Al llibre, però, no hi ha tothom a qui en Francesc li hauria agradat entrevistar: ?Vaig buscar un futbolista fins i tot a sota les pedres però no hi va haver manera...?, diu amb un somriure murri. ?Hi ha associacions de Guàrdies Civils gais, però en canvi al món del futbol continua sent un tabú molt gran?. *Off the record* em diu la llista de cantants, actors i presentadors que finalment van declinar ser entrevistats.

Tot i que molts es pensin que l'activisme LGTB, en països com el nostre, és una cosa del passat, en Francesc apunta que encara hi ha molta feina a fer: ?Hi ha una falsa sensació de normalitat que fa que obviem, per exemple, els drames que se segueixen vivint en molts instituts de comarques del nostre país. En Miquel Iceta, primer secretari del PSC, ho explica al llibre. Els gais estarem completament normalitzats el dia que un noi descobreixi que és homosexual i no li caigui el món a sobre, i ho digui als seus pares i no se'n faci un drama... I encara som molt lluny d'aquí?.

I, retornant al món dels llibres, arriba un dels moments que més m'agrada dels meus sopars/entrevista: quan el convidat em dóna una exclusiva. Atenció: l'Oriol Nolis publicarà a l'octubre la seva primera novel·la i ho farà amb la mateixa editorial i editor amb qui jo vaig publicar *Todo lo que deberías saber antes de amarme*: Suma de Letras i Pablo Álvarez. ?El llibre és molt cinematogràfic?, diu l'Oriol, esperant que algú s'interessi per fer-ne l'adaptació. M'afanyo a parar-li els peus dient-li que jo dic el mateix de les meves novel·les i fa deu anys que espero. L'adverteixo que s'haurà de posar a la cua: primer vaig jo. Aleshores comença una xerrada *off the record* sobre el món editorial i les seves llums i ombres, on l'autor consagrat (rialles) dóna consells al novell. El que és segur és que llegiré la novel·la amb ganes.

En Francesc no té cap exclusiva per donar-me. S'ha agafat quasi dos anys de descans i reflexió del periodisme, dedicant-los a treballar en els seus dos llibres de converses però reconeix, mig rient, que potser va sent hora de començar a fer alguna cosa. ?A nivell professional el que més m'interessa ara és el periodisme en format llibre: poder estar mig any treballant un tema en profunditat i no com en la televisió i a la ràdio on només es *surfeja* per sobre de l'actualitat.?

La conversa s'allarga encara una bona estona. En Francesc i l'Oriol han passat de ser dos desconeguts amb qui, aparentment, tenia poques coses en comú a ser dos amics amb qui comparteixo moltes coses: els tres som gais, joves i guapos (i, jo almenys, no tinc àvia), compartim editorials (Angle amb en Francesc i Suma de Letras amb l'Oriol), anem al mateix gimnàs, en Francesc i jo compartim comarca: ell és de Roda de Ter i jo de Vic. Ells dos són periodistes que fan d'escriptors i jo un escriptor que fa entrevistes...

Com a *Casablanca*, tinc el pressentiment que això és el principi d'una bonica amistat.

14 coses que cal saber d'en Francesc Soler i l'Oriol Nolis:

1. Són molt poc casolans i fan poca vida a casa. Confessen que la seva nevera és d'aquelles que, en obrir-la, fa pena: una poma, un iogurt a punt de caducar i poca cosa més.
2. Valoren molt la cuina però la toquen poc i quasi sempre mengen a fora. El seu restaurant de capçalera és el Portolés, que consideren com el menjador de casa. Sé que no els agradarà que ho faci públic: fa poc una revista el recomanava i els preocupa que es posi de moda i perdi el seu encant.
3. On dediquen més diners és a la gastronomia i als viatges. Han viatjat molt per Àsia, continent que els hi agrada molt: Corea, Birmània, Hong Kong, Índia, Tailàndia, Bali... No tenen decidit on aniran aquest estiu de vacances però una de les opcions és les illes Feroe però encara no ho han pensat massa (tot i que ja estem a l'abril). El que sí que tenen clar és que a finals de maig aniran un cap de setmana a Fez (Marroc).
4. Tots dos han donat la informació de la borsa, que consideren molt avorrida. L'Oriol, però, s'ha reconciliat amb l'economia i ara fins i tot llegeix el diari *Expansión*. Consideren més avorrit encara donar la informació del temps i, sobretot, el trànsit.
5. Quan l'Oriol estava a la Facultat de Periodisme de la Pompeu Fabra, els va visitar Artur Mas, aleshores conseller en cap. En aquells moments es qüestionava la forma com en Mas havia arribat al càrrec. Al torn de preguntes l'Oriol li va preguntar: Senyor Mas, què li sembla que estigui ostentant un càrrec a partir d'una ficció legal? S'entén que ara s'indigni en veure quan els periodistes, en tenir la oportunitat de preguntar i posar contra les cordes als polítics, no ho facin.
6. Durant una època en Francesc volia ser corresposal de guerra però quan va estar a Kuwait, a

la segona guerra de l'Iraq, es va adonar que allò no anava amb ell.

7. Es consideren dues persones a qui els agrada tenir la vida ordenada. Són discrets, no van a gaires festes... són més d'estar amb els amics i gaudir-ho. Veuen moltes més avantatges amb l'anonimat que amb la fama.

8. Un dels últims llibres que ha llegit l'Oriol és *Adéu a l'Eddy Bellegueule* del francès Édouard Louis, que explica la història real d'un adolescent que pateix la homofòbia de la societat francesa de finals dels anys 90. La va trobar molt impactant.

9. Tots dos van néixer l'any 78, encara que molta gent pensi que l'Oriol és més jove, cosa que li recorda constantment al Francesc. Aquest diu que és la barba que el fa semblar més gran. L'Oriol, rient, diu que a ell són els gens que el fan semblar més jove.

10. El proper 16 de maig en Francesc i l'Oriol presentaran junts el Memorial Internacional de la Sida a Barcelona. L'Oriol té la sensació que fa poc per la causa i si ser conegut pot ajudar, d'alguna manera, a normalitzar la situació dels gais, ho vol fer. A part d'ell i en Toni Cruanyes, el presentador del TN que fa poc va anunciar la seva paternitat, cap altre presentador d'informatius ha fet pública la seva homosexualitat.

11. Es van conèixer el desembre del 2003. Es van casar el juny del 2006. Tenint en compte que el matrimoni homosexual a Espanya es va legalitzar el 30 de juny de 2005, van ser una de les primeres parelles gais a casar-se.

12. Amb la llei de matrimoni gai, també es van aprovar les adopcions homoparentals. No arribo ni a fer la pregunta quan en Francesc m'aclareix que ?aquest tema no el toquem?. Es crea un silenci tens on l'Oriol i en Francesc intercanvien mirades de complicitat. Després s'expliquen: reivindiquen el dret dels homosexuals, per llei, a tenir fills, si els ve de gust. En el seu cas, la paternitat no té lloc en el seu projecte de vida. Ni que estiguessin sols, ni en parella. Amén.

13. En referència a la seva futura carrera literària, l'Oriol diu que es veu més com un velocista que no com un corredor de fons: ?Sóc més Harper Lee o Salinger que no pas Corín Tellado?. Els tres esclatem a riure. ?Em referia a nombre d'obres publicades, no a qualitat? puntualitza.

14. Els agrada molt el cinema i especialment el clàssic. L'Oriol és fan de Montgomery Cliff i confessa que les seves pel·lícules preferides dels 90 són *L'edat de la innocència* i *Entrevista amb el vampir* i dels 80... *Risky Business* (!!??). També li agraden molt els musicals. En Francesc és més de James Bond. L'Oriol diu que en Francesc és com en Colin Firth a *Màgia a la llum de la lluna* (Woody Allen, 2014) i en Francesc que l'Oriol té una part James Stewart total. També es comparen amb els Underwood (el matrimoni protagonista de la sèrie *House of Cards*) i això, sincerament, no sé com interpretar-ho.